

spørring), ligesom saadanne Tvangsmidler efter Omstændighederne kunne være mindre formaaltstjenlige til Fremkaldelse af en Virksomhed af den særlige Art, som Synet eller Skønnet kræver, end til Fremkaldelse af en simpel Vidneforklaring.

§ 185.

I Kraft af den i 1ste Punktum givne Regel ville navnlig følgende Paragrafer finde Anvendelse ogsaa paa Syns- og Skønsmand: §§ 149, 150, 152, 154, 165, de to sidste Stykker, 167, 168, 169, 171, 172, 1ste Stykke (til §§ 153 og 166 er der særlig henvist gennem Reglerne i §§ 182, 183 og 184, til §§ 156—163 gennem Reglen i § 180, 3die Stykke).

§ 186.

Den heri udtalte Regel muliggør, at den Part, der er misfornøjet med Resultatet af et af Modparten eller ham selv foranstaltet Syn eller Skøn — efter om fornødent at have faaet Domsforhandlingen udsat — foranstalter et nyt Syn eller Skøn.

Reglen er i øvrigt en ligefrem Følge af Bevisførelsens og Bevisbedømmelsens Frihed, ligesom det ogsaa navnlig er dette Princip, der — som nærmere udviklet i Motiverne til det tidligere Udkast S. 113—114 — har ført til Afskaffelsen af „*Over-syn*“ og „*Over-skøn*“.

§ 187.

„Sportelmæssig Betaling“, jfr. Udkast til Lov om Retsafgifter § 85.

Kapitel XVI.

Dokumenter.

Dette Kapitel adskiller sig nærmest kun derved fra det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel III, 3die Underafdeling, at en Del af dettes Indhold her ikke er medtaget.

Saaledes ere de i det tidligere Forslags §§ 240—243 medoptagne Bestemmelser om Fremlæggelsestidspunktet og lignende udeladte, fordi alt i saa Henseende fornødent er at finde i 3die Afsnit.

Endvidere ere §§ 244—252 helt udeladte, fordi de deri givne Regler om Dokumenters Beviskraft dels kun bestaa i at henvise Afgørelsen til Rettens Skøn —

hvad der i og for sig er overflødig, dels indeholde en Henviſning til den gældende Ret eller en Gengivelse af forskellige hos os eller andet Steds opstillede Almensætninger — hvad der ikke kan anses for naturligt eller rigtigt samtidig med, at man opstiller Principet om den fri Bevisbedømmelse. Flere af de paagældende Sætninger (saaledes f. Eks. Sætningen om, at offentlige Dokumenter formodes at være ægte, naar deres Udseende og Form ikke give særlig Anledning til at tvivle derom) ere vel af den Natur, at de i de allerfleste Tilfælde uden videre kunne følges; men dette vil da ogsaa ske uden nogen udtrykkelig Bestemmelse desangaaende. Og hvor paa den anden Side deres Anvendelse undtagelsesvis maatte fremkalde Betænklichkeit (et offentligt Dokument kan f. Eks. fremtræde i ulasteligt Ydre og Form, og dog kunne andre Omstændigheder vække Tvivl om dets Ægthed), ville de paagældende Sætninger, for saa vidt der gives dem en saa bestemt Formulering, at de virkelig betyde noget, komme til at virke som en utilstrækkelig begrundet Indskrænkning af det i øvrigt anerkendte Princip om Bevisbedømmelsens Frihed.

Endelig er det tidligere Forslags § 253 henflyttet til næste Kapitel (se § 196), medens §§ 254 og 255 ere udeladte som overflødige, § 254 særlig under Hensyn til, at den i § 126 indeholdte almindelige Regel ogsaa vil kunne finde Anvendelse paa usandfærdig Benægtelse af et Dokuments Ægthed.

§§ 189—192.

Som det vil ses, omhandler § 189 det Tilfælde, at Dokumentet er i *Partens* egen Besiddelse, § 190 det Tilfælde, at det er i *Modpartens* Besiddelse og § 191—192 det Tilfælde, at det er i *Tredremands* Besiddelse.

Med Hensyn til § 190 bemærkes, at Udkastet i Overensstemmelse med den gældende Ret gaar ud fra, at der paa-hviler Modparten en fuldstændig Forpligtelse til at fremkomme med Dokumenter, den saakaldte Editionsforpligtelse, saaledes at han, for saa vidt Dokumentet indeholder noget, som vedkommer Sagen, ikke kan fritages for Editionen, fordi Dokumentets Fremkomst kunde skade ham i Henseende til Processens Udfald, og at der i denne Henseende ikke gøres nogen Forskel, eftersom vedkommende er Sag-søger eller Sagvolder. Derimod bør der saa vidt muligt drages Omsorg for, at de Dele af Dokumentets Indhold, som ikke